

Rebaixes

Fa pocs dies, noticiaris de ràdios i televisions obrien (sí, obrien!) les seves edicions amb la tradicional inauguració de la campanya de rebaixes de gener. Com és habitual, no hi van mancar les resclosides imatges de la gernació que empeny el portal d'El Corte Inglés de cada any, metàfora obscena del consumisme més autòmata. Ara, també s'ha de dir que, enguany, i per mediació dels efectes de la crisi, aquesta allau humana ha menguat fins a dimensions de manifestació unionista.

I el cas és que se'n parla, de les rebaixes. Se'n parla per inèrcia conjuntural, com es parla la resta de l'any del futbol o del temps. I és per això, perquè ho assumim de forma mecànica, que els focus mai il·luminen altres variables que vindrien a tomb de ressaltar aprofitant que parlem de roba a preu d'escàndol. Perquè l'escàndol hi és, efectivament.

El periodista Josep Comajoan em facilitava algunes notícies

(<https://twitter.com/Sistomatiques/status/288331342335311872>) que il·lustren l'altra cara

(o una de les cares ocultes) de la base sobre la qual es fonamenta l'èxit d'algunes grans empreses del tèxtil. Una fórmula que resumia Ester Vivas en un article recent (<http://esthervivas.com/presentacio/quan-comprar-barat-surt-car/>) sobre la mateixa qüestió: deslocalització per reduir costos en perjudici dels drets laborals (i humans) dels treballadors. I d'aquí la lògica criminal de desastres com el de la fàbrica Spectrum de Dhaka (<http://collectiurets.wordpress.com/2013/01/04/el-historial-de-los-gigantes-del-textil-en-bangladesh/>) o de les condicions esclavitzants per a les obreres marroquines de Tànger que descriu l'informe (<http://www.ropalimpia.org/adjuntos/noticias/materiales/Moda-espanola-en-Tanger.pdf>) de la campanya Roba Neta (<http://www.ropalimpia.org/es/>) de Setem. Sempre en el punt de mira hi apareix el grup Inditex, l'imperi d'Amancio Ortega, lloat a més no poder com a model d'èxit empresarial. Però no està sol: en el rànquing de la vergonya l'acompanyen, entre d'altres, Cortefiel, El Corte Inglés i, oh, sorpresa, Mango. Exacte: el mister Marshall de Lliçà d'Amunt, primera fortuna del país (que refugia en les seves SICAV), promotor d'EuroVegas a casa nostra, resulta que tampoc acaba de controlar (sic) el que succeeix en les seves empreses subsidiàries dels països (més) pobres.

Potser per això convé no deixar-nos enlluernar. Malgrat que els nostres avis siguin especialment més crus que els nostres ahirs més immediats, o potser precisament per això, recordem, com diu David Fernández, que també ens autodeterminem quan comprem. Recordem (o gratem, que trobarem!) que sense sortir de la comarca hi tenim altres maneres de fer les coses: cooperant i no competint, per exemple. Amb honestedat, passió i proximitat. Recordant que hi ha una economia que pot ser solidària i responsable amb l'entorn amb el qual es desenvolupa. I recordant que això no és pas nou i que no ens hem pas d'inventar estrofolàries sortides o solucions col·lectives. Perquè ni són estrofolàries ni són noves, i només cal sinó fer aquest etern retorn als anys previs a 1939, el solc monumental que es va endur (eliminant-les o usurpant-les) desenes de cooperatives que operaven al Vallès Oriental (<http://www20.gencat.cat/docs/treball/03%20-%20Centre%20de%20documentacio/Documents/01%20-%20Publicacions/05%20-%20Cooperatives%20i%20societats%20laborals/Arxius/Aproximacio.pdf>) .

I, dit això, que tothom es vesteixi com bonament li plagui.